

ת"פ 51800/04/13 - מדינת ישראל - פמ"ד נגד שחר כהן

בית משפט השלום באילת

ת"פ 51800-04-13 מדינת ישראל נ' כהן

בפני כב' השופטת שוש שטרית, סגנית נשיא
המאשימה: מדינת ישראל - פמ"ד
נגד
הנאשם: שחר כהן
הכרעת דין

כתב האישום והמענה לו

1. כתב האישום נגד הנאשם מייחס לו אי נקיטת צעדי זהירות בחיה - עבירה לפי סעיף 338 (א)(6) לחוק העונשין.

על פי העובדות בכתב האישום, בתאריך 20.8.2012 טייל הנאשם בגן ציבורי בשכונת שחמון באילת עם שני כלביו, שניהם מסוג מעורב בגודל בינוני, כשהם מוחזקים באמצעות רצועה וללא מחסום בפה. באותה עת טיילה בגן דינה צוריאל (להלן: **דינה** או **המתלוננת**) עם כלבה מסוג פקינז. הרצועות אליהן נקשרו הכלבים של המתלונן נכרכו סביב רגליהם, ועל מנת להתיר את הקשר, שחרר הנאשם את הכלבים מהרצועות ואלה מיד ברחו ורצו לכיוון המתלוננת אשר נמצאה מספר מטרים ממנו. המתלוננת נבהלה ומהרה להרים את כלבה מחשש שיינזק על ידם, אז התנפלו כלבי הנאשם על המתלוננת נשכו אותה ביד ימין וגרמו לה לחבלה של ממש אשר הצריכה טיפול רפואי בבית החולים. הנאשם במעשיו המתוארים נטען, פעל בדרך נמהרת ורשלנית ולא נקט בצעדי זהירות מפני הסכנה הכרוכה מהכלבים שבהחזקתו.

2. במענה לכתב האישום, אישר הנאשם כי הוא הבעלים של שני הכלבים המעורבים באירוע, אישר נוכחותו עם הכלבים במועד ובמקום כמתואר בכתב האישום ובעובדה כי באותה העת נכחה במקום המתלוננת יחד עם כלבה. עוד אישר כי שיחרר את שני הכלבים מהרצועה אליה היו קשורים כשלטענתו עשה כן על מנת כדי להתיר את הקשר שנוצר בין הרצועות לבין רגלי הכלבים, והוסיף כי באופן מפתיע הכלבים ברחו ממנו ורצו לעבר המתלוננת שנמצאה במרחק של מספר מטרים ממנו. הנאשם כפר בעובדה כי המתלוננת ננשכה ע"י מי מהכלבים שלו והוסיף גם אם ננשכה לא ברור מי הכלב הנושך ויכול שננשכה ע"י הכלב שלה, ובאשר לחבלה שנגרמה לה טען כי זו לא נגרמה כתוצאה מנשיכה של מי מהכלבים שלו.

3. הגנה מן הצדק - טענת הגנה נוספת אותה העלה הנאשם הינה "הגנה מן הצדק" ועיקרה בבחירת המאשימה לנהל הליך משפטי נגדו על רקע הטענה כי סמוך לאחר האירוע, בעלה של המתלוננת פנה לנאשם בדרישה לתשלום כספי בשל החבלה שנגרמה לה, לרבות דרישה לתשלומים עתידיים, ושסרב להיעתר לבקשה תקף אותו בעלה של המתלוננת. בניסבות אלה טען ב"כ הנאשם, יש להשליך על האירוע נשוא כתב האישום, על האינטרסים של המתלוננת ובעלה להשיג יתרון באמצעות ההליך הפלילי ועל התנהלותה הבלתי מדתית של המאשימה כלפי המתלונן.

טענה זו כבר יאמר, מצאתי לדחות. ראשית וקודם לכל, התלונה אותה הגיש הנאשם במשטרה נגד בעלה של המתלוננת בגין תקיפה ואיומים, נבדקה, בעלה של המתלוננת נחקר, ובסופו של ההליך התלונה נסגרה ע"י פרקליט המחוז **מחוסר אשמה**. ככל שיש טענות למתלונן באשר לסגירת התיק מחוסר אשמה, אין מקומן של אלה בהליך זה. שנית, טענות הנאשם כלפי בעלה של המתלוננת כמתואר, הוא אירוע שהתרחש במועד מאוחר יותר לאירוע נשוא כתב

האישום כאן, בין הנאשם לבעלה של המתלוננת, ולא ברור הכיצד יש בו ללמד ולהשליך על הגינותה של המאשימה כלפי הנאשם בבואה לברר אשמתו ביחס לעבירה של נקיטת אמצעי זהירות בחיה שהיא בבעלותו.

נראה כי השימוש בטענת "הגנה מן הצדק" הפך לתדיר, זו נטענת מהפה לחוץ וכדרך אגב, ו"כתוספת" ועיבוי לטענות הגנה. בע"פ 2910/94 יפת ואח' נ. מדינת ישראל פ"ד נ(2) 221 (1996) נקבע כי בית המשפט יכיר בקיומה של "הגנה מן הצדק" רק בנסיבות חריגות ויוצאות דופן, כאשר יש בהתנהגות הרשות הציבורית משום התנהגות שערורייתית שיש בה משום רדיפה, דיכוי והתעמרות בנאשם, והמצפון מזדעזע ותחושת הצדק האוניברסאלית נפגעת, דבר שבית המשפט עומד פעור פה מולו ואין הדעת יכולה לסבול. במקרה לפניי, לא מצאתי כל נסיבה חריגה ויוצאת דופן המקימה לנאשם הגנה מן הצדק, ובוודאי שאין להטיל כל דופי בהתנהגות המאשימה אשר מצאה לנכון בנסיבות המקרה לפתוח בהליך פלילי נגד הנאשם.

4. אשר לטענה כי ניהול ההליך הפלילי נגד הנאשם משרת מטרות ואינטרסים של המתלוננת ובעלה, אף זו מצאתי לדחות. הליך פלילי נגד נאשם במהותו בא לשרת מטרות ואינטרסים של הציבור הרחב ובכלל זה גם של קורבן העבירה, ואלה משתנים ממקרה למקרה. אינטרס של המתלוננת לברור ההליך ובחינת אשמתו של הנאשם הוא לגיטימי, גם אם בסופו תוכל לעשות בתוצאתו, לטובתה.

ראיות הצדדים

5. התביעה מבססת עתירתה להרשעת הנאשם: בהודעת הנאשם מיום 18.10.2012 במשטרה, תעודה רפואית, תמונות המתעדות את החבלה שנגרמה למתלוננת, דוח העימות בין הנאשם למתלוננת ודיסק העימות. המאשימה הגישה תעודה רפואית **1/ת**; הודעת המתלוננת במשטרה - **2/ת**; שתי תמונות של המתלוננת במצורף - **3/ת**; דוח עימות - **4/ת**; דיסק עימות - **5/ת** והודעת חשוד מיום 18.10.2012 - **6/ת**.

6. מטעם ההגנה העיד הנאשם ובעלה של המתלוננת, והוגשו: תמונה צבעונית ובה צילום פצע המתלוננת - **1/נ**; מסמך **2/נ**; תמונות כלבי הנאשם **3/נ** - **6/נ** ותלונת הנאשם נגד בעל המתלוננת- צוריאל שלמה, מיום 22.8.2012 - **7/נ**.

7. בהודעתה במשטרה ביום 21.8.2012 סיפרה המתלוננת כי בסביבות השעה 19:30 יצאה לטייל בגן הציבורי עם הכלב שלה כשהוא קשור לרצועה אותה החזיקה בידה. בעודה מטיילת הופיעו ממולה בכניסה לגן, הנאשם עם שני כלבים "כשראיתי את הבחור משחרר אותם ואז הם רצו מולי אני הרמתי את הכלב שלי כי הוא קטן והם כלבים גדולים רציתי לגונן עליו ז (צ"ל אז) הם התנפלו עלינו ותוך כדי אחד מהם נשך אותי ביד ימין (מראה לי חבישה) והבחור הגיע אבל זה לא עזר הוא ניסה להרחיק אותם ולא הצליח רק אחרי שהוא ממש צעק עליהם הם עזבו אותי" (ת/2 עמ' 1 שו' 3-6).

8. העד - ד"ר אביב קרמר, רופא בבית החולים "יוספטל" טיפל במתלוננת וערך את התעודה הרפואית. בחקירתו הנגדית הוצגה בפניו תמונה המתעדת את החבלה שנגרמה למתלוננת ונשאל כיצד אפשר הנקודות המופיעות לאורכה של החבלה, והשיב "אין לי מושג זה יכול להיות מהמון דברים" ולשאלה האם זה יכול להיות משיניים של כלב השיב "יכול להיות" ובהמשך "לפי הניסיון שלי זה יכול להתאים גם לשיניים של כלב וגם לדברים אחרים" (פרו' עמ' 2 שו' 22-27 ועמ' 3 שו' 2).

9. העד - ציון שושני, שוטר ערך את העימות בין המתלוננת לנאשם, ועיקר חקירתו הנגדית עסקה בתלונה שהוגשה על ידי הנאשם נגד בעלה של המתלוננת בדבר תקיפה ואימים - תיק שהתברר ונסגר מחוסר אשמה. באשר לאירוע נשוא תיק זה הופנה בחקירתו הנגדית לטענת הנאשם לגבי האפשרות שהחבלה נגרמה שלא על ידי נשיכה אלא על ידי רצועה של כלב, ונשאל מדוע לא מצא להעביר את התיק להשלמה לבדיקה על ידי גורם רפואי מוסמך, על כך השיב העד "אין לנו דבר כזה" (פרו' עמ' 10 שו' 23).

10. גרסת הנאשם, בחקירתו הראשית העיד כי רצועות שני הכלבים הסתבכו בין רגליהם וכדי לשחרר את הרצועות מבין רגליהם היה עליו לשחרר את רצועת הווי מהקולר ורק אז להתיר את הקשר "באותו רגע שזה הסתבך הם המשיכו ללכת

עד שזה נמתח על הרגל שלהם ופה התחיל הבלגן כל אחד משך לכיוון שלו וזה היה צעקות של כלב... באותו רגע שהם מושכים אני לא יכול לשחרר להם כי הרצועה מתוחה, הצורה היחידה שהייתה לי לשחרר את הרגליים שלהם זה לשחרר את רצועת הוי מהקולר, לשחרר את הרגל, להחזיר את הרצועה לקולר ולעשות את אותה הפעולה לכלב השני" (פרו' עמ' 17 שו' 29 - עמ' 18 שו' 1).

ובהמשך העיד "באותו רגע שהצלחתי לשחרר את הרגלים כנראה שהם ראו את הכלב של המתלוננת שהוא רחוק משהו כמו 30 מטר מאתנו, ואז הם ברחו לשם. ... שמעתי את דינה צועקת צועקת, הגעתי לשם לא הייתה נשיכה לא היה שום דבר היו רק צרחות והיא תפסה את הכלב שלה ביד... תפסתי את הכלב הראשון, הכלב השני שהיא טוענת שנשך אותה הוא לא היה בכלל באזור, אולי הם היו שם קודם לפני שאני הגעתי זה לקח לי 10-15 שניות להגיע לשם, הכלב השני חזר מלמעלה, הוא עקף אותה הוא המשיך ללכת למעלה, הוא חזר אולי אחרי חצי דקה והיא אמרה לי "תתפוס אותו, תתפוס אותו, תתפוס אותו". פה קרה שראינו דם" (פרו' עמ' 18 שו' 13-23).

11. מטעם ההגנה העיד **צוריאל שלמה**, בעלה של המתלוננת. בחקירתו הראשית מסר כי לא היה עד לאירוע עצמו, באותה שעה היה בבית וקיבל טלפון בו נשמעה אשתו דינה מובהלת וקראה: "בוא מיד, אני שותתת דם, נשכו אותי" (פרו' עמ' 12, שו' 27, 21).

דין והכרעה

המסגרת הנורמטיבית

12. סעיף 338 א(6) לחוק העונשין קובע: "העושה אחת מאלה בדרך נמהרת או רשלנית שיש בה כדי לסכן חיי אדם או לגרום לו חבלה, דינו - מאסר שלוש שנים: 6. אינו נוקט אמצעי זהירות מפני סכנה מסתברת הכרוכה בחיה שבהחזקתו".

היסוד הנפשי להתהוות העבירה הוא רשלנות. על פי לשון הסעיף לא נדרשת כל תוצאה להתקיימות העבירה ודי בעצם יצירת הסיכון כדי להקים את היסוד הנפשי להתקיימותה.

עיקר סיכומי, ייחד ב"כ הנאשם לטענה כי התנהגות הנאשם עת שחרר את כלביו על מנת להתיר את סבך הקשרים שנוצר בין הרצועות אליהן היו קשורים ועל מנת למנוע פגיעתם, אינה עולה כדי רמת הרשלנות הנדרשת להרשעה על פי סעיף 338 א(6) ושאותה קבע בית המשפט העליון בהלכת "אבנת" (ע"פ 3934/90 אבנת נ' מ"י פ"ד מו חלק ראשון ע' 1) זאת בשים לב לאופי הכלבים סוגם וגודלם.

כן הרחיב בסיכומיו ותמך טיעונו בהלכת "אבנת" שם קבע כב' השופט ד. לוי כי מכך שסעיף 338 (6) אינו דורש קיומו של נזק ניתן להסיק שכדי להרשיע לפי סעיף זה צריך שתוכח רמת רשלנות גבוהה, רשלנות שיש בה מימד של חומרה וסטייה נכבדה מאורח ההתנהגות המקובל. מתוך כך הוסיף הרחיב והפנה לדברי כב' השופט לוי עת אבחן ברמת הרשלנות הנדרשת בין סעיף 338 (6) לבין 339 ו- 340 לחוק העונשין וביקש למעשה לאבחן ולהבדיל ברמת הרשלנות הנדרשת בעבירה על פי הסעיף הנ"ל שהיא גבוהה לבין עבירות אחרות בהן נדרשת רמת רשלנות פחותה וכיוצ"ב.

באשר לרמת הרשלנות הנדרשת לצורך הרשעה על פי סעיף 338 (א)6, נדרש בית המשפט המחוזי בע"פ 1396/04 דין נ' **מדינת ישראל**, במקרה שנסבותיו דומות למקרה לפניי, שם הורשע הנאשם (המערער) בהכרעת דין שניתנה בבימ"ש השלום בקריות (כב' השופט ארגמן) בעבירת אי נקיטת צעדי זהירות בחיה, עבירה לפי ס' 338 (6) לחוק העונשין התשל"ז-1977, זאת לאחר שנקבע כי הנאשם לא דאג לקשור את הכלב שברשותו, וזה נשך את המתלונן בהיותו ברחוב סמוך למקום מגורי הנאשם ועת שהמתלונן ביקש להגן על כלבו מפני כלבו של הנאשם. בית המשפט המחוזי, דחה את הערעור בקבעו:

"אשר לרמת הרשלנות הנדרשת, מסכים אני לדעתו של קמא כי לאחר תיקון 39 לחוק העונשין המגדיר בסעיף 21 את מושג הרשלנות, הגדרה זו חלה על כל מקום בו מופיע המונח בחוק העונשין. כך גם כותב המלומד יעקב קדמי בספרו "על הדין בפלילים" חלק ראשון, עדכון והשלמה בע' 43:

'בהתאם להוראות ס' 90 א' (5) לחוק העונשין משמעותה של התרשלנות כמבטאת יסוד נפשי בעבירה בחיקוק שנחקק לפני תחולתו של התיקון יהיה רשלנות כמשמעותה בס' 21 לתיקון' "ג.

למעשה, בית המשפט המחוזי קיבל את קביעתו של בית משפט השלום ולפיה תיקון 39 בחוק העונשין שנכנס לתוקף ביום 23.8.95, הגדיר בסעיף 21 (א) את הרשלנות לצורך דיני העונשין בכך ש"התכוון המחוקק לקבוע מינוח אחיד למושגים המביעים יסוד נפשי של רשלנות בכל מקום שהמונח מופיע בחוק העונשין ומכאן שאין עוד תחולה להלכת "אבנת" הדורשת רמת רשלנות גבוהה במיוחד לגבי ס' 338 לחוק העונשין".

יוצא איפה, שלא כטענת ב"כ הנאשם - לא נדרשת רמת רשלנות גבוהה ובמיוחד לסעיף 338 (א)6, אלא די כאמור בסעיף 21 (א) לחוק העונשין שזו לשונו.

"אי מודעות לטיב המעשה, לקיום הנסיבות או לאפשרות הגרימה לתוצאות המעשה הנמנים עם פרטי העבירה כשאדם מן הישוב יכול היה, בנסיבות העניין, להיות מודע לאותו פרט ובלבד (1) שלעניין הפרטים הנותרים הייתה לפחות רשלנות כאמור. (2) שאפשרות גרימת התוצאות לא היתה בגדר הסיכון הסביר".

13. על פי העובדות עליהן אין חולק, במקרה לפניי, הגיע הנאשם עם שני כלביו סמוך לגן הציבורי בשכונת שחמון באילת, כשהוא אוחז בידו בקצה רצועת כלבים שבהמשכה התחלקה לשתיים (בצורת V) אחת חוברה לכלב הבהיר והשנייה חוברה לכלב הכהה.

אין חולק גם כי לא מדובר בכלבי שעשועים, ולכך כי אלה היו ללא מחסום על פיהם. אין חולק כי הנאשם שיחרר את הכלבים מהרצועות ואלה ברחו ממנו ורצו לכיוונה של המתלוננת אשר טיילה באותה עת בגן הציבורי עם כלבה שהוא כלב קטן מסוג פקינז, וזו כדי להגן עליו מפני הכלבים של הנאשם הרימה אותו בזרועותיה. אין חולק כי הכלבים ניסו לתקוף את כלבה של המתלוננת תוך שהם סובבים סביבה, וכתוצאה מהאירוע נגרמה לה חבלה בדמות חתך ביד שהצריכה טיפול רפואי.

14. השאלות להכרעה במחלוקת: האם הנאשם נקט באמצעי זהירות מפני סכנה הכרוכה בכלבים שבבעלותו ועימם טייל בגן ציבורי. האם המתלוננת נשכחה, ואיזה כלב נשך אותה, האם כלבו של הנאשם או כלבה הקטן של המתלוננת עצמה? לאחר שבחנתי את העדויות שנשמעו לפניי, עיינתי במסמכים ובחומר החקירה שהוגש לעיוני, הגעתי למסקנה כי הנאשם התרשל ולא נקט באמצעי זהירות כדי למנוע סכנה מפני הכלבים שהחזיקו. מסקנתי כאמור, נסמכה על עדות המתלוננת, עדות הנאשם והודעותיו במשטרה, דוח העימות והתעודה הרפואית.

15. גרסת המתלוננת כפי שבאה לראשונה בהודעתה במשטרה חזרה בעימות בינה לבין הנאשם ובחקירתה הנגדית. בהודעתה במשטרה: **"כשראיתי את הבחור משחרר אותם ואז הם רצו מולי אני הרמתי את הכלב שלי כי הוא קטן והם כלבים גדולים רציתי לגונן עליו ז (צ"ל אז) הם התנפלו עלינו ותוך כדי אחד מהם נשך אותי ביד ימין (מראה לי חבישה)**

והבחור הגיע אבל זה לא עזר הוא ניסה להרחיק אותם ולא הצליח רק אחרי שהוא ממש צעק עליהם הם עזבו אותי...".

ובעימות שנערך מול הנאשם מסרה: "הוא שיחרר את הכלבים שלא (צ"ל שלו) במודע בלי מחסום הוא נתן להם ללכת חופשי והכלבים תוקפניים, התנפלו עליי ועל הכלב שלי וגרמו לי נזק ונשכו אותי בצורה מחרידה והוא אפילו לא הצליח להשטלט (צ"ל להשתלט) עליהם כי הוא אה (צ"ל הוא ראה) שהכלבים שלו נשכו אותי" (דוח עימות עמ' 1, שו' 4-6).

בחקירתה הנגדית העידה, בין היתר, "לא הספקתי לברוח, הרמתי את הכלב ורציתי לברוח ואז הן ממש קפצו עליי" (פרו' עמ' 5, שו' 18).

באשר לזהות הכלבים וזהות הכלב הנושך תיארה בהודעתה במשטרה: "שניהם כלבים גדולים אחד מהם היה חום כהה פרוותי והשני יותר בהיר כמו מוקה כזה" (עמ' 1 שו' 13-14). בחקירתה הנגדית לעניין זה העידה: "הכלב הכהה, יש שני כלבים - אחד בהיר ואחד כהה, הכלב הכהה נשך אותי" (פרו' עמ' 4 שו' 19).

גרסת המתלוננת, החל בהודעתה במשטרה ועדותה לפני, הייתה אחידה, ולא נסתרה אף לא קלות. המתלוננת תיארה את האירוע באופן קולח ובהיר, ענתה על ששאלה תוך שחזרה ותיארה את השתלשלות האירוע באופן הגיוני ואינהרנטי, כשזה משתלב עם תיאורו של הנאשם את מרבית האירוע. המתלוננת התרשמתי מהימנה, התנהגותה והתייחסותה לאירוע בכל השלבים בהם מסרה גרסתה חיזקו את התרשמתי ממנה ואני מאמינה לה.

עוד באשר לזהות הכלב הנושך - גרסת המתלוננת שלא נסתרה ואותה מצאתי מהימנה, אף נתמכה בעדותו של הרופא שטיפל בה במועד האירוע ואשר העיד כי החבלה שנגרמה לה יכול ותהא תוצאה של דברים רבים וגם של נשיכת כלב. תמיכה נוספת לכך שכלבו של הנאשם הוא זה שנשך את המתלוננת נמצא בדבריו והתנהגותו של הנאשם עצמו וכפי שיפורט בהמשך.

16. הנאשם הודה בחקירתו הראשית כי שחרר את הכלבים מהרצועה אותה אחז בידו "הצורה היחידה שהייתה לי לשחרר את הרגליים שלהם זה לשחרר את רצועת הוי מהקולר, לשחרר את הרגל, להחזיר את הרצועה לקולר ולעשות את אות הפעולה לכלב השני. זה קרה לכלב הקטן מהם שנה וחצי לפני בדיוק אותו דבר אבל הוא השתחרר לבד והרגל שלו נשברה לשניים. אני חוזר למקרה שלנו, פשוט שחררתי את התופסנים של הקולר והם ברחו לי" (פרו' עמ' 17 שו' 32 - עמ' 18 שו' 3).

בחקירתו במשטרה נשאל האם הכלבים שבבעלותו היו עם רצועה, והשיב: "לא הם השתחררו יש לי רצועה שמפוצלת הם הסתבכו ברצועה שחררתי אותם בשביל לשחרר את הרגליים והם ראו את הכלב ורצו אליו" (הודעת חשוד, עמ' 2 שו' 15-16). כן אישר בחקירתו כי לשני הכלבים לא היה מחסום בפה (עמ' 2, שו' 17-18).

הנה כי כן, הנאשם הודה כי שחרר את הכלבים מאחיזתם לרצועה במודע וכוונה, ולמעשה די בכך כדי לקבוע כי בהתנהגותו זו הביא לסיכון סביר וליצירת סכנה, שכן אין כל נפקות למטרה בשחרור הכלבים, די בשחרורם במקום ציבורי בו שוהים מבקרים, במודע ותוך נטילת סיכון נוסף עת מדובר במקום בו מבקרים אחרים המטיילים גם הם עם כלבים.

17. בתשובות הנאשם לשאלה האם הבחין במתלוננת נמצאו סתירות. בחקירתו הראשית העיד כי המתלוננת הייתה במרחק של כ 30 מטר ממנו "באותו רגע שהצלחתי לשחרר את הרגליים כנראה שהם ראו את הכלב של המתלוננת

שהוא רחוק משהו כמו 30 מטר מאיתנו, ואז הם ברחו לשם" (פרו' עמ' 18 שו' 13-14). לעומת זאת בחקירתו הנגדית העיד **"אני לא ראיתי אותה בכלל"** (פרו' עמ' 21, שו' 28) ובהמשך **"אני באתי מהרחוב שלי, והיא מהרחוב שלה שהוא יותר למעלה, בין שני הרחובות יש לפחות 50 מטר, זה בדוק.. אני בכלל לא הייתי בפארק"** (פרו' עמ' 22 שו' 5-6).

טענת הנאשם לפיה לא ראה את המתלוננת טרם ששחרר את הכלבים, אינם עומדים בקנה אחד גם עם שאמר בעימות **"באותו רגע ששחררתי הם הלכו לכיוון הכלב שלה"** (עמ' 2 שו' 10). ומדברי המתלוננת עצמה, היא ראתה את הנאשם כשהוא משחרר את הכלבים ולפיכך מהרה להרים את כלבה.

בחקירתו הראשית העיד הנאשם כי הוא משחרר את כלביו רק בפארק בשטח שהוגדר במיוחד לכלבים **"זה שטח מיוחד לכלבים ויש שם המון כלבים... אין לי שום בעיה שם ויש המון כלבים מכל הסוגים"**, ובהמשך **"אני קושר אותם בבית לפני שאני פותח את הדלת"** (פרו' עמ' 17 שו' 17-21). וכן, משחרר אותם **"רק במקום הסגור הזה"** (פרו' עמ' 17 שו' 23)

מכל האמור עד כה נמצא ומעדותו של הנאשם, כי החזיק בכלבים בגודל בנוני ולהבדיל מכלבי מחמד, והוא עצמו מבין ועושה כדי לקשרם דרך קבע לרצועה, ביציאה מביתו, על מנת למנוע סכנה מהם, ואולם שחרר אותם לאחר שהרצועות אליהם נקשרו הסתבכו בין רגליהם ועל מנת שהוא יתיר את הקשרים. הנאשם שחרר את הכלבים במקום ציבורי בו דרך כלל שוהים מבקרים קטנים וגדולים וחלק מהם עם כלבים משלהם ודי באלה כדי להרשיעו בביצוע העבירה, אלא אם כן, הוכח כי הנאשם עשה כל מה שאדם מן היישוב היה עושה בנסיבות העניין, ולא היא בעניינו.

18. ניסיונו של הנאשם עם רצועות הכלבים - הנאשם העיד בחקירתו הראשית כי מקרה דומה בו נקשרו רגלי הכלבים לרצועות אירע לו בעבר **"זה קרה לכלב הקטן מהם שנה וחצי לפני בדיוק אותו דבר אבל הוא השתחרר לבד והרגל שלו נשברה לשניים"** (עמ' 18, שו' 2-3), והגיש לעיוני תמונה ובה נראה כלבו כשרגלו מגובסת (נ/6).

נלמד איפה, כי הסתבכות הרצועות ברגלי הכלבים אינה חדשה לנאשם וגם לכלבים, וחרף זאת הוא לא מצא לנקוט באמצעי זהירות למנוע הישנות הדבר. משנקלע למצב דומה כמו באירוע שלפניו, העדיף לשחרר את הכלבים מהרצועה, מתוך כוונה ומודעות למעשיו, ותוך שיצר סכנה כלפי אחרים. יש לקחת בחשבון כי הכלב הקטן כבר שבר רגלו במקרה דומה, ותגובתו לאירוע חוזר יכול ואינה קלה, ובנוסף הכלבים כך על פי עדותו היו במצוקה עת נקשרו רגליהם לרצועה, ומכאן כי הגם אם הייתה מתקבלת טענתו שאופיים של אלה נוח ונעים, הרי במצב אליו נקלעו בעקבות הסתבכות ברצועות, הם לא היו במצב טבעי ורגיל ומכאן כי הסכנה הנשקפת מהם היא גדולה יותר.

הנאשם בחקירתו הראשית העיד **"אני תפסתי את הכלב הבהיר יותר שהיה לידה" (פרו' עמ' 18).** על האמצעים הנדרשים ניתן ללמוד מהחוק **להסדרת הפיקוח על כלבים, תשס"ג-2002**. סעיף 11 (א) לחוק דן בהחזקת כלבים וקובע: **"המחזיק בכלב לא יאפשר את יציאתו מתחומי חצריו (להלן - החצרים), אלא אם כן הכלב מוחזק בידי אדם המסוגל לשלוט בו, באמצעות רצועה, שאת אורכה וטיבה יקבע השר".** הנאשם אשר בחקירתו הנגדית מסר כי אין זו הפעם הראשונה שהכלבים מסתבכים ברצועות וזה למעשה קורה לפעמים, לא טרח לטפל בבעיה המזדמנת לו לעיתים קרובות ועל פי עדותו, הגם שאחד מהכלבים שבר את רגלו עקב כך, ופתרון מצא בהפרה של החובה המוטלת עליו למנוע סכנה ושחרר אותם לחופשי כשהם עדיין מצויים במצב מצוקתי ומבלי שתהיה לו כל אפשרות לשלוט בהם וכפי העולה מדברי המתלוננת ודבריו שלו **"פשוט שחררתי את התופסנים של הקולר והם ברחו לי"**. גם קריאותיו אחריהם לא הועילו וגם ניסיונו הראשון להדוף

אותם מהמתלוננת לא צלח.

19. אופי הכלבים כפי שתואר על ידי הנאשם, אינו תואם את התנהגותם התוקפנית אותה גילו כלפי המתלוננת ועליה אין חולק כלל. גם הטענה כי אלה נוחים ולעולם לא ברחו ממנו אינה תואמת לתיאורו את הצעדים אותם הוא נוקט דרך כלל טרם שהוא יוצא עמם לרחוב, כמו למשל; שהוא קודם דואג לקשור אותם ורק אחר כך לפתוח את דלת הבית, והוא משחרר אותם רק במקום סגור. דווקא אותם צעדים בהם הוא נוקט מלמדים כי אינו שולט בכלבים, התנהגותם אינה מובטחת מראש ויש לצפות סיכונים מתהווים ואלה בידיעתו, שאחרת מדוע שינקוט באלה. עם זאת במקרה לפניי אין ולא יכול להיות חולק כי הנאשם בעת האירוע כאן, לא נקט בשום אמצעי זהירות נדרשים, אלא אף יצר אותם בהתנהגותו הרשלנית עת בחר לשחרר את הכלבים במקום פתוח עובר לכך שהיו במצב מצוקה.

20. החבלה שנגרמה למתלוננת - הגם שתוצאות התנהגות כלביו של הנאשם, לא היא שעמדה להכרעה בדיון שלפניי מצאתי להתייחס קצרות לעניין זה, עליו הרחיב ב"כ הנאשם בחקירתו את המתלוננת ואת העדים אותם ביקש לזמן ולחקור לרבות הרופא אשר טיפל במתלוננת במיון בית החולים יוספטל. במסגרת המענה לכתב האישום הנאשם לא חלק על העובדה כי למתלוננת נגרמה חבלה. אלא שטען כי לא ברור על ידי מי מהכלבים המעורבים ננשכה, יתכן וננשכה על ידי הכלב שלה. אולם בהמשך ההליך, העלה אפשרויות נוספות וכדלקמן: בהודעתו במשטרה (מיום 18.10.2012 ת/6) מסר "היה קרב כלבים נחתכה לה היד לא ידעתי בהתחלה ממה לקחתי אותה לבית חולים בערב הסתכלי על התמונה של היד שלה ושמת לי לב שיש לה שני חורים של נשיכה שלא יכולים להיות קשורים לכלבים שלי" (הודעת חשוד, עמ' 2 שו' 12-13).

בחקירתו הנגדית העיד "לא הייתה נשיכה בכלל. אם הייתה נשיכה אולי זה מהכלב שלה. הכלבים שלי מתי שאני הגעתי למקום לא היה דם. אז אם הייתה נשיכה כן היה דם, אז אם לא היה דם בשבילי לא הייתה נשיכה" (פרו' עמ' 21 שו' 24-26).

לעומת האמור, בעימות מסר "באותו רגע שתפסתי לידה את הכלב, ראיתי דם ביד שלה" (דוח עימות עמ' 2, שו' 12).

בהמשך חקירתו הנגדית העלה אפשרות לפיה החבלה שנגרמה למתלוננת היא נשיכה מפיו של כלב קטן "אם שני החורים שהקטנים האלה זה חורים שנעשו מנשיכה של כלב זה יכל להיעשות רק מכלב קטן כי הלסת של הכלבים של יותר גדולה והמרחק בין הניבים גדול יותר" (פרו' עמ' 23 שו' 1-2). הנאשם לא הוכיח טענתו כי סימני הנשיכה שנגרמו למתלוננת מלמדים על גודל הכלב שנשך את המתלוננת או על גודל פי הכלב ולא הגיש כל חוות דעת מומחה בעניין.

בניגוד לדברים אותם מסר בהודעה במשטרה ובחקירתו הנגדית, נמצא כי בתלונה שהגיש הנאשם נגד בעל המתלוננת (מיום 22.8.2012 ראה נ/7 עמ' 1 שורה 2) ועוד טרם שנחקר במשטרה כחשוד, הוא סיפר לחוקר שגבה את תלונתו "שלשום 20.8.2012 הכלבים שלי נשכו אישה בשם דינה" (נ/7, עמ' 1 שו' 2).

האמור, לצד התנהגות הנאשם בסמוך לאחר האירוע - יש ללמד כי תחילה לקח הנאשם אחריות על מעשיו הנאשם ליווה את המתלוננת לבית החולים, שהה עמה בחדר המיון, צילם את החבלה שבידה, נתן בידה את תעודת הזהות שלו ותעודות החיסון של הכלבים, ואולם לאחר שהמתלוננת ובעלה פנו אליו למחרת היום, בדרישה לתשלום בגין נזקה של המתלוננת, שינה עורו וגרסתו.

אם לא די באמור, העלה ב"כ הנאשם אפשרות נוספת ולפיה החבלה נגרמה דווקא ע"י הרצועה הקפיצית שהייתה קשורה

לכלב המתלוננת (טענה זו לא הועלתה במענה לאישום והועלתה לראשונה במסגרת חקירתה הנגדית של המתלוננת). "אני אומר לך שהפצע שנגרם לך, ואין מחלוקת שנגרם לך ושסבלת סבל גדול, הוא לא פצע של נשיכה. יש חלק קטן שבאמת תואם לפצע של נשיכה, אבל החתך הגדול לא נגרם משיניים ונשיכה אלא זה חתך שנגרם כנראה מאותה רצועה דקה שעברה על היד שלך, את החזקת את הרצועה ביד שמאל, הרצועה עברה לך על יד ימין וכך נגרם החתך? המתלוננת השיבה "לא, אין אפשרות כזאת כי הפה של הכלב שלו גדול, יש לי כאן עדין את הסימן, הוא פשוט קרע לי את כל הבשר, קרע לי הזרוע. מאיפה ממציא הלקוח שלך את זה? החוט היה בצד השני וכבר היה סגור כי הכלב היה אצלי. הכבל היה סגור, מגולגל, כי הכלב היה ביד שלי ולא היה צריך להשאיר את זה פתוח" (פרו' עמ' 8 שו' 15-22).

יובהר, כי החבלה שנגרמה למתלוננת היא במקום אחד. קרי, סמני השיניים הם חלק מאותו פצע אותו מבקש הנאשם לראות כמורכב ונגרם גם ובעיקר ממתחת רצועת כלבה של המתלוננת על גבי העור בזרועה, טענה אותה דחתה המתלוננת בעדותה וזו כאמור לא נסתרה.

אסכם, כי גם אם הייתי מניחה לטובתו של הנאשם, כי חלק מהחבלה שבזרועה של המתלוננת אכן נגרמה כתוצאה מכריכת כבל רצועת הכלב שהחזיקה, הרי שלא יהיה בכך כדי להועיל לו. שכן אם כך היה הדבר הרי זוהי תוצאה שנגרמה מהתנהגותו שלו ומעשי כלביו, ובכל מקרה נמצא שהנאשם לא נקט באמצעי זהירות נדרשים בנסיבות העניין מפני הכלבים שהחזיק, ודי בעצם יצירת הסיכון כדי למלא אחר דרישת "היסוד העובדתי" הנדרש לעבירה.

21. מעבר לכך שנמצא כי גרסת הנאשם והתנהגותו השתנתה בהתאם להשתלשלות העניינים בינו לבין המתלוננת ובעלה סמוך לאחר האירוע, בחינת השתלשלות האירוע עצמו ובדגש על עדות הנאשם עצמו אשר אישר את עיקר עובדות המקרה - מביאה למסקנה ברורה כי לא נקט באמצעי זהירות כמתחייב בנסיבות העניין.

מכל האמור, נמצא כי בתשתית הראייתית אותה הניחה המאשימה יש די לבסס הרשעתו של הנאשם - בעבירה המיוחסת לו, וללא כל ספק. **לפיכך אני מרשיעה אותו בביצוע עבירה של אי נקיטת צעדי זהירות בחיה - עבירה לפי סעיף 338 (א)(6) לחוק העונשין.**

ניתנה והודעה ביום ט"ו אייר תשע"ד, 15/05/2014 במעמד הנוכחים.